

Arrest

nr. 252 142 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid als wettelijke
vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen (X, X, X en X) en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 9 november 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 april 2019 en hebben zich vluchteling verklaard op 25 april 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeksters op 11 februari 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar eerste verzoekende partij werd gehoord op 23 juli 2020 en tweede verzoekende partij werd gehoord op 24 juli 2020.

1.3. Op 6 oktober 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van Z.E.S. (eerste bestreden beslissing):

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Nabi Alia, Libanon, op 7 maart 1980. U heeft de Libanese nationaliteit, bent van Arabische origine en sjiitisch moslima.

U komt uit een groot gezin met zeven kinderen. Uw beide ouders en uw broers en zussen verblijven op heden te Nabi Alia. U heeft één broer die in Spanje verblijft op basis van zijn huwelijk met een vrouw die de Spaanse nationaliteit heeft. Uw moeder heeft uit een vorig huwelijk ook nog een zoon en dochter die momenteel in de Verenigde Staten van Amerika verblijven. U heeft steeds bij uw familie in Nabi Alia verbleven.

In het jaar 1998 bent u gehuwd met M.(...) W.(...) A.(...) (CG X, OV X). Samen hebben jullie vijf kinderen: T.(...) (CG X, OV X), L.(...) (geboren op 6 april 2003), H.(...) (geboren op 11 juli 2005), K.(...) (geboren op 23 maart 2011) en D.(...) (geboren op 31 juli 2012). Sinds uw huwelijk verbleef u samen met uw gezin in Tamnin, Chmestar.

U behaalde het diploma van schoonheidsspecialiste en van make-up artist. Sinds 2008 had u een eigen schoonheidssalon dat u vervolgens uitbreidde met een kapsalon.

Zowel u als de leden van uw familie waren noch politiek actief, noch ondervonden jullie problemen met de Libanese autoriteiten.

Uw echtgenoot kende financiële problemen in Libanon. Hij had geld geleend van mensen die tot criminele bendes behoren. Uw echtgenoot had veel schulden, de geldsommen die hij had geleend diende hij tegen hoge winsten terug te betalen. In maart 2019 regelde uw echtgenoot visa voor Frankrijk (type C) voor het gezin (geldigheid 20/04/2019 – 20/07/2019). Uw oudste dochter T.(...), had reeds een visum (type C) voor Frankrijk (geldigheid 13/07/2016 – 12/07/2020). Uw echtgenoot regelde deze visa zodat jullie zouden kunnen vertrekken wanneer het gevaarlijk werd. Het was immers zo dat hij zijn schulden niet meer terug kon betalen en hij voelde dat jullie leven in gevaar was. De schuldeisers bedreigden uw echtgenoot. In de laatste periode voor jullie vertrek, kwamen de schuldeisers meerdere keren langs bij jullie woning. Op een dag had uw dochter T.(...) de deur geopend en diende ze een boodschap door te geven aan uw echtgenoot. Omwille van de dreigementen van de schuldeisers hadden jullie geen andere keuze dan de ouderlijke woning, en vervolgens Libanon, definitief te verlaten.

Drie dagen voor uw definitief vertrek bent u samen met uw kinderen naar uw ouders vertrokken te Nabi Alia. Uw echtgenoot ging naar Beirout. In de vroege ochtend van 2 april 2019 verliet u samen met uw kinderen Libanon. Jullie reisden met het vliegtuig naar Turkije, waar jullie werden opgewacht door uw echtgenoot. Hij had immers een dag eerder Libanon verlaten. Vervolgens bleven jullie nog een twintigtal dagen samen in Turkije, in afwachting van het verkrijgen van de reeds aangevraagde visa. Op 20 april 2019 kwamen jullie samen aan in België. Op 25 april 2019 diende u samen met uw echtgenoot en uw meerderjarige dochter T.(...) een verzoek om internationale bescherming in.

U heeft relationele problemen met uw echtgenoot, u bent het leven met hem moe. Door hem en zijn financiële problemen moesten jullie immers Libanon verlaten. Uw kinderen vertrouwen hun vader niet meer, ook hun relatie met uw echtgenoot verloopt moeizaam. U bent bezig, met de hulp van uw advocaat, om een echtscheidingsprocedure op te starten.

Bij een terugkeer naar Libanon vreest u de schuldeisers van uw echtgenoot. Daarnaast vreest u dat u moeilijkheden zal kennen als gescheiden vrouw in Libanon. U vreest dat uw echtgenoot de kinderen na de scheiding van u zal afnemen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een kopie van de eerste pagina van de paspoorten van uw kinderen T.(...), L.(...), H.(...), K.(...) en D.(...), uw originele identiteitskaart, een uittreksel van het

familieregister en uw diploma's. U verwijst tevens naar de documenten die uw echtgenoot heeft neergelegd aangaande de financiële problemen en de dreigementen in kader van zijn verzoek om internationale bescherming. U legt daarnaast ook tekeningen van uw kinderen neer en een USB stick met een videofragment ter illustratie van de moeilijke situatie tussen uw kinderen en uw echtgenoot.

Op 15 juli 2020 diende uw echtgenoot een officiële aanvraag in tot vrijwillige terugkeer naar Libanon. Hij verscheen aldus niet op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in kader van zijn persoonlijk onderhoud en deed dus afstand van zijn verzoek om internationale bescherming. Op 27 augustus 2020 nam het CGVS in hoofde van uw echtgenoot een beslissing tot beëindiging van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Er dient evenwel aangestipt te worden dat u tijdens het persoonlijke onderhoud emotioneel was. Er werd ruimte gelaten om hierover te praten en om eventuele opmerkingen te geven of vragen te stellen (CGVS, p. 3, 4, 6, 9, 12). Verder maakten noch u noch uw advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Uit het persoonlijk onderhoud bleek dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de feiten waarnaar u verwijst het resultaat zijn van financiële problemen (CGVS p.3, 4, 6, 7, 8, 9-12) en er geen indicaties zijn dat er in uw hoofde een gegronde vrees bestaat voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald werd door de Vluchtelingenconventie van 1951. Een conflict dat ontstaan is tussen uw echtgenoot en zijn schuldeisers en waarvan u de gevolgen vreest, is louter gemeenrechtelijk van aard en kan bezwaarlijk beschouwd worden als een gegronde vrees conform de definitie van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat het verzoek van u en van uw dochter gebaseerd is op de financiële problemen van uw echtgenoot. U geeft aan dat jullie uit vrees voor de schuldeisers van uw echtgenoot genooddaakt waren het land te verlaten (CGVS p.3, 4, 6, 7, 8, 9-12; CGVS dochter p. 3, 4, 7, 8-11). Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat de vaststelling dat uw echtgenoot afstand deed van zijn verzoek om internationale bescherming door het indienen van een aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar Libanon (waarvan een kopie werd toegevoegd in uw administratief dossier), jullie beweerd vrees ten aanzien van de schuldeisers op zeer sterke wijze ondermijnt. De vaststelling dat uw echtgenoot, die de spilfiguur vormt aangaande de problemen met de schuldeisers, vrijwillig wil terugkeren naar Libanon, doet op sterke wijze afbreuk aan de door jullie beweerd problemen. Indien de door jullie beweerd problemen met de schuldeisers geloofwaardig zouden zijn, kan er immers ontegensprekelijk van

uitgegaan worden dat een terugkeer naar het land van herkomst absoluut uit den boze is. Dat uw echtgenoot, die de hoofdpersoon uitmaakt van de door jullie beweerde problemen, dan ook afstand doet van zijn verzoek om internationale bescherming door het indienen van een aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar Libanon doet, en zoals reeds werd aangestipt, de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde problemen dan ook volledig teniet. Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat deze vaststelling afbreuk doet aan jullie nood aan internationale bescherming ten gevolge van de financiële problemen van uw echtgenoot.

Ten tweede heeft u op basis van volgende vaststellingen niet kunnen overtuigen in de door u beweerde vrees ten aanzien van de schuldeisers. Zo is er de vaststelling dat u bijzonder weinig weet aangaande de schulden die uw man heeft. U gevraagd hoe groot de som was die uw echtgenoot diende af te betalen voor jullie definitief vertrek uit Libanon, geeft u aan dat u het niet weet (CGVS p.10). U gevraagd wat de afspraken waren rond de afbetaling van de schulden, geeft u wederom aan dat u het niet weet. U geeft louter aan dat het om grote leningen gaat bij verschillende mensen en instanties (CGVS p.10). U gevraagd hoeveel uw echtgenoot op dit moment nog dient af te lossen, is het antwoord wederom dat u dat niet weet (CGVS p.9, 10). U gevraagd hoe het komt dat u niets afweet van de schulden van uw echtgenoot, geeft u aan dat uw man alles geheim hield, dat hij geen hoofdpijn wilde door erover te praten (CGVS p.11). Hetzelfde geldt wanneer uw dochter bevraagd werd over de concrete details van de schulden van uw echtgenoot/haar vader. Zij komt niet verder dan aan te geven dat het een groot bedrag is en dat het gaat over de persoonlijke financiële situatie van haar vader (CGVS dochter p.10). Het hoeft niet te verwonderen dat jullie met deze verklaringen niet kunnen overtuigen in jullie beweerde problemen. Er kan van zowel u als uw dochter verwacht worden dat jullie meer op de hoogte zijn van de financiële problemen die jullie ertoe hebben aangezet Libanon te verlaten, daar zij de kern uitmaken van het door jullie ingediende verzoek om internationale bescherming. U verliet samen met uw kinderen Libanon en in Turkije werden jullie herenigd met uw echtgenoot waarna jullie samen doorreisden naar België en jullie samen een verzoek om internationale bescherming indienden (CGVS p.7, 8, CGVS dochter p.6). In dit kader kan er dan ook verwacht worden dat jullie meer weten aangaande de effectieve schulden van uw echtgenoot en de details hiervan gezien deze aan de grondslag liggen van de door jullie beweerde problemen. De vaststelling dat jullie niet in staat zijn om hierover concrete verklaringen af te leggen, ondermijnt, en dat hoeft niet te verwonderen, de door u beweerde problemen.

Bovendien blijkt dat u vage en onsamenhangende verklaringen aflegt wanneer het gaat over de tijdsituering van de door u uiteengezette problemen, alsook over de effectieve aanleiding van jullie definitieve vertrek uit Libanon. Vooreerst dient aangestipt te worden dat wanneer u gevraagd werd om de door u beweerde verklaringen in de tijd te situeren, dat u vaak aangeeft dat u het niet weet en u zich slechts van vage termen bedient zoals 'op een gegeven moment', 'de laatste periode'... (CGVS p.4, 5, 6, 8, 10, 11). Het hoeft niet te verwonderen dat deze vaststellingen in het kader van uw beweerde problemen weinig overtuigend overkomen. Er kan van u verwacht worden dat u een coherent beeld schetst aangaande de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot jullie vertrek uit Libanon, alsook dat u in staat bent deze op een coherente manier in de tijd te situeren. De vaststelling dat u hier evenwel niet in slaagt, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wat de aanleiding van jullie definitieve vertrek betreft, dient tevens opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent onsamenhangend en niet concreet zijn, waardoor u allerm minst heeft kunnen overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt dat jullie enige tijd voor jullie definitieve vertrek, u spreekt over een maand of twee maanden eerder, preventief een visum voor Frankrijk aanvroegen (CGVS p.8, 10-11). Uit de documenten toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dit in de periode maart 2019 gebeurde. U geeft aan dat de reden voor het aanvragen van deze visa was dat uw echtgenoot beseftte dat zijn situatie moeilijk was, dat hij deze visa aanvraag voor het geval de situatie gevaarlijk zou worden (CGVS p.8, 10, 11). Het hoeft niet te verwonderen dat het preventief aanvragen van de visa voor Frankrijk dan ook de ernst en de hoogdringendheid en bijgevolg ook de door u beweerde problemen op sterke wijze ondermijnt. Wanneer het dan gaat over de uiteindelijke reden van jullie definitieve vertrek, verwijst u in algemene termen naar het feit dat uw echtgenoot de schulden niet meer kon afbetalen en verwijst u naar het feit dat de schuldeisers verschillende keren naar jullie woning kwamen (CGVS p.9-12). "De laatste keer voelden we het gevaar aankomen. We wisten wel dat we in gevaar waren, maar in de laatste periode begonnen ze intensiever en meerdere keren langs te komen. ... Hij was bang dat die mensen hem zouden vermoorden of iets kwaad tegen één van zijn kinderen wou doen." (CGVS p.10, 11). Uit uw verklaringen blijkt dat u samen met uw kinderen, aldus uw verklaringen, drie dagen voor het definitieve vertrek, de ouderlijk woning verliet en naar het huis van uw vader verhuisde (CGVS p.4, 10). Als reden hiervoor geeft u aan dat jullie uit schrik naar uw vader verhuisden. "Schrik. ... Wij liepen weg van die mensen die naar ons huis zouden komen, mijn kinderen waren te bang om daar te blijven." (CGVS p.10). Het hoeft niet te verwonderen dat deze reden om dewelke jullie de ouderlijke woning en

aldus uw verklaringen, na drie dagen, Libanon verlieten, weinig overtuigend overkomt. Volledigheidshalve dient aangestipt te worden dat uw verklaringen en de verklaringen van uw dochter over het waarom jullie besloten de ouderlijke woning te verlaten weinig coherent zijn. Uw dochter geeft immers bijkomend aan dat de sporen van fysieke mishandeling in het aangezicht van uw echtgenoot de aanleiding gaven om naar uw vader te vertrekken (CGVS dochter p.10). Het CGVS stelt vast dat u nergens doorheen uw procedure om internationale bescherming gerept heeft over het feit dat uw echtgenoot fysiek belaagd werd. Gezien uw dochter dit als reden aangeeft alsook gezien de ernst van fysiek geweld, kan er verwacht worden dat u hierover tevens gesproken zou hebben. De vaststelling dat u het louter over mondelinge dreigementen en over een gevoel van onveiligheid heeft en er nergens in uw verklaringen aan bod komt dat uw echtgenoot slachtoffer werd van fysiek geweld, doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de verklaringen tussen u en uw dochter aangaande het tijdstip van het verlaten van de ouderlijke woning evenmin coherent zijn. Waar u aangeeft dat u en de kinderen drie dagen voor jullie definitieve vertrek jullie ouderlijke woning verlieten, blijkt uit de verklaringen van uw dochter dat dit reeds op 23 maart 2019 was, met name meer dan een week voor jullie definitief vertrek (CGVS p.5). Het hoeft niet te verwonderen dat deze vaststelling tevens afbreuk doet aan jullie geloofwaardigheid.

Tot slot is er de algemene bevinding dat de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot jullie definitief vertrek louter gaan over bezoeken aan jullie woning en een onveiligheidsgevoel. U geeft aan dat u persoonlijk geen problemen ervaren heeft omwille van de financiële problemen van uw echtgenoot. U verwijst louter naar "Ze hebben hard op onze deur geklopt. Mijn dochter T.(...) deed de deur open. Toen ze zag dat ze gewapend waren, durfde ze de deur niet goed open doen. Ze had het half open gedaan. Ze vroegen over haar vader, ze zei dat hij niet thuis was. Ze zeiden tegen haar, als je hem ziet, vertel hem dan dat hij zijn telefoon moet opnemen. Wij weten hoe we het met hem zullen verrekenen." (CGVS p.9-10). Uit uw verklaringen blijkt dat uw dochter de deur opendeed, maar dat ze zonder meer, na het achterlaten van een boodschap, opnieuw vertrokken (CGVS p.8-12). In het licht van de door u geschetste reputatie van de schuldeisers, met name dat ze zijn als criminelen die tot alles in staat en geen genade kennen (CGVS p.11), is dit op zijn zachtst uitgedrukt opmerkelijk. Indien deze schuldeisers effectief hun geld opeisten, kan er verwacht worden dat ze, gezien hun door u geschetste reputatie, dan ook op een meer daadkrachtige wijze hun geld zouden opeisen en dat ze meer effectieve manieren zouden nemen om druk uit te oefenen op uw echtgenoot. Het hoeft niet te verwonderen dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen mede hierdoor ondermijnd wordt.

Op basis van het voorgaande heeft u dus niet kunnen overtuigen in uw vrees bij terugkeer ten aanzien van de schuldeisers van uw man.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen aangaande de gevolgen van uw scheiding tevens niet leiden tot het bekomen van internationale bescherming. U geeft aan "Als ik terug naar Libanon ga, zal ik bij mijn familie moeten verblijven. Ik ben aan het scheiden. Mijn familie kan mijn kinderen niet onderhouden. Ik zal mijn kinderen verliezen. Ze gaan me uithuwelijken. Dat wil ik niet." (CGVS p., 11-12). Uw dochter geeft aan dat de relatie tussen haar vader en zijn kinderen oppervlakkig van aard was, dat uw echtgenoot weinig tederheid aan hen gaf (CGVS dochter p.4). Ze heeft het louter over een moeizame relatie op gevoelsmatig vlak (CGVS dochter p.8-9). Het feit an sich, dat u relationele problemen kent met uw echtgenoot en dat ook de kinderen moeilijkheden kennen met hun vader en het hierdoor niet gemakkelijk hebben, hoeft het CGVS niet te betwisten. Evenwel dient opgemerkt te worden dat deze door u geschetste relationele problemen niet van die aard zijn dat ze in aanmerking komen voor de Vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Uw verklaringen dat u bij terugkeer als gescheiden vrouw opnieuw zal moeten trouwen en dat uw kinderen van u zullen afgenomen worden, zijn louter hypothetisch van aard en overtuigen het CGVS niet. Uw vrees voor uithuwelijking door uw familie dient tevens genuanceerd te worden (CGVS p.12). Uit uw verklaringen blijkt dat u momenteel nog contact heeft met uw familie, dat uw familie weet heeft van uw stappen tot de echtscheiding en dat ze hier zelfs in bijdragen aangezien u aangeeft dat volgens uw broer de nodige documenten nog bij de Belgische ambassade in Libanon liggen (CGVS p.6). Bovendien blijkt dat u steeds als zelfstandige vrouw door het leven bent gegaan, dat u een eigen schoonheidssalon had, dat u later uitbreidde met een kapsalon (CGVS p.7). Volledigheidshalve verwijst het CGVS naar de algemene informatie dat aan uw administratief dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat gescheiden vrouwen in Libanon op vlak van hun sociale en wettelijke positie te kampen hebben met discriminatie. Evenwel blijkt dat sinds augustus 2018 gescheiden vrouwen de namen van hun kinderen in hun burgerlijke stand mogen laten opnemen. Volgens de wet kunnen vrouwen tevens eigendom bezitten, maar geven ze vaak de controle over aan mannelijke familieleden als gevolg van culturele normen en gezinsdruk (zie documentatie toegevoegd

aan administratief dossier, p.32-33). Wat hun sociale positie betreft, wordt een gescheiden vrouw, zoals overal in het Midden-Oosten, weinig geaccepteerd door de samenleving maar hangt dit af van haar lokale en familiale context. Wat uw persoonlijke situatie betreft, dient het CGVS wederom te wijzen op het toch wel goede contact met uw familie, met name dat uw familie u ondersteunt in de stappen die u onderneemt in kader van uw echtscheiding, alsook naar uw verklaringen dat u op heden nog contact heeft met uw familie (CGVS p.6). Daarnaast verwijst het CGVS wederom naar uw leven als zelfstandige en werkende vrouw vóór uw komst naar België (CGVS p.7). Op basis van voorgaande heeft u niet kunnen overtuigen dat het feit dat u als gescheiden vrouw door het leven zal gaan bij terugkeer naar Libanon dermate problematisch zal zijn. Dit tweede luik van uw problemen geeft dan ook geen aanleiding om de appreciatie van het CGVS om te buigen.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. De eerste pagina's van de paspoorten van u en uw kinderen, uw identiteitskaart, het uittreksel van het familieregister en uw opleidingscertificaten hebben betrekking op uw identiteit, uw herkomst en uw opleiding, allemaal elementen die door het CGVS niet betwist worden. In het kader van de paspoorten dient het CGVS nog op te merken dat u aangeeft dat u de paspoorten van u en uw kinderen verscheurd heeft (CGVS p.8), wat het CGVS absoluut niet aanvaardt. Het CGVS hecht bovendien geen geloof aan uw verklaringen hieromtrent. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u immers aan dat u de paspoorten in Turkije verscheurde (Verklaringen DVZ, punt 28), terwijl u bij het CGVS aangaf dat u deze in België verscheurde (CGVS p.8). Een paspoort is een essentieel document in het kader van de procedure om internationale bescherming. U heeft geen valabele uitleg voor het ontbreken hiervan. Het CGVS vermoedt dan ook dat u bewust het CGVS wilt misleiden door het achterhouden van uw paspoorten wat uiteraard absoluut niet aanvaard wordt.

Met betrekking tot de financiële problemen van uw echtgenoot (CGVS p.9), verwijst u naar de documenten die hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming neerlegde. U gevraagd of er bepaalde van deze documenten zijn die u belangrijk achtte om aan te stippen, geeft u aan van niet (CGVS p.9). Tot slot dient nog aangestipt te worden dat het videofragment op de USB waarnaar u verwijst tevens geen ander licht werpt op de appreciatie van het CGVS. De relationele problemen die u benoemt zijn immers niet van die aard dat ze aanleiding geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Het CGVS verwijst hiervoor naar de hierboven vermelde argumentatie.

Gezien bovenstaande is het CGVS van mening dat u de vluchtelingenstatus conform de Conventie, alsook de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet geweigerd dient te worden.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon-Veiligheidssituatie, 27 maart 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20200327_2.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Op 17 oktober 2019 barstten grote sociale onlusten uit in Libanon dewelke leidden tot massale en algemene betogingen tegen de overheid, diens wanbeleid, corruptie, cliëntelisme en onmacht om de economische crisis te bezweren. Aanvankelijk lieten de Libanese ordediensten en het leger de demonstraties toe en beschermden demonstranten tegen aanvallen van reldmakers en vermeende

aanhangers van Amal of Hezbollah. Naarmate de protesten ook in november aanhielden, beantwoordden de Libanese autoriteiten deze tegen het einde van de maand en de daarop volgende maanden met buitensporig geweld. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio. Het Libanese leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Het vertrek van de strijders van extremistische organisaties maakte niet alleen een einde aan de conflicten tussen de extremistische organisaties, waaronder Islamitische Staat (IS), Hayat Tahrir al-Sham (HTS, voorheen gekend als Jabhat al-Nusra (JN) of Jabhat Fatah al-Sham (JFS), enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische organisaties, die tot dan wedijverden voor de controle van het strategische gebied langs de grens met Syrië. Met het einde van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, werden de aanvallen vanuit Syrië (raket- en morteraanvallen door rebellengroepen en luchtaanvallen door het Syrische leger) tot nul herleid. Na de zomer van 2017 werd geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

Het geweld in Baalbek, Hermel en Akkar bestaat hoofdzakelijk uit individuele gewelddaden van criminele of clan gerelateerde aard. De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen. In een poging het staatsgezag in de regio te herstellen, lanceerde het leger in 2018 een veiligheidsplan bestaande uit een zware militaire ontplooiing, raids en arrestaties van gezochte criminelen. Ook in 2019 vielen er verschillende doden en gewonden tijdens deze militaire raids, doch nagenoeg uitsluitend onder de soldaten en de geïdende criminelen.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag in november 2015. In juni 2019 slaagde een aanhanger van IS er wel in om een aanslag te plegen op twee controleposten te Tripoli. De dader zou als lone wolf gehandeld hebben.

De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdend werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Dit was ook het geval toen op eind augustus 2019 een Israëlische drone ontplofte en een andere drone crashte in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Er volgde een reeks vergeldingsacties aan beide zijden, waarna de situatie weer tot rust kwam.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om een escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdend. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. De Palestijnse vluchtelingen en organisaties namen officieel geen deel aan de massale protesten maar honderden Palestijnen betoogden niettemin bij wijze van steun aan de Libanezen. De Palestijnen kwamen ook op straat om te protesteren tegen het plan van Trump maar er werd geen enkel incident gerapporteerd. Als gevolg van de nieuwe Libanese maatregelen ter verplichting van een werkvergunning voor buitenlandse arbeiders vonden er midden juli 2019 dagelijks betogingen plaats. In sommige kampen werd een algemene staking georganiseerd en werden de in- en uitgangen van de kampen gesloten.

In het Mieh Mieh-kamp sloten de verschillende Palestijnse facties en het Libanese leger op 10 mei 2019 naar aanleiding van verschillende gewapende confrontaties tussen de Palestijnse facties onderling of met het Libanese leger, een overeenkomst om de veiligheidssituatie in het kamp te verbeteren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen

enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. In 2019 vielen bij veiligheidsincidenten tussen verschillende gewapende rivaliserende partijen in het kamp minstens vijf doden en tien gewonden. Als gevolg hiervan opende het Libanese leger in augustus 2019 de toegangswegen tot het kamp zodat de bewoners konden vluchten tijdens de gevechten. Eind augustus 2019 namen de spanningen tussen de partijen af na een verzoeningsmeeting. Het geweld in Ayn al Hilwah en Mieh Mieh leidde de voorbije jaren niet tot significante volksverplaatsingen, maar slechts tot tijdelijke ontheemding.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat het CGVS ook in hoofde van uw dochter T.(...) (CG 19/16054) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van T.M. (tweede bestreden beslissing):

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Chmestar, Libanon, op 15 maart 1999. U heeft de Libanese nationaliteit, bent van Arabische origine en sjiitisch moslima. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen.

U komt uit een gezin met vijf kinderen. Uw moeder, E.(...) S.(...) Z.(...) (CG 19/16037B, OV 3.874.992), en uw vader, M.(...) W.(...) A.(...) (CG 19/16037, OV 3.874.992), dienden samen met u een verzoek om internationale bescherming in. U heeft twee minderjarige zussen: L.(...) (geboren op 6 april 2003) en K.(...) (geboren op 23 maart 2011) en twee minderjarige broers: H.(...) (geboren op 11 juli 2005) en D.(...) (geboren op 31 juli 2012).

U heeft steeds bij uw familie in Tamnin, Chmestar, verbleven. Na het afronden van uw middelbare studies bent u naar Beirout gegaan om een studie ‘fashion design’ te volgen. U heeft deze studie niet afgerond en na een jaar bent u teruggekeerd naar uw familie.

U noch de leden van uw familie waren politiek actief, noch ondervonden jullie problemen met de Libanese autoriteiten.

Uw vader had schulden in Libanon en had moeilijkheden om deze terug te betalen. Hij en jullie gezin werden bedreigd door de schuldeisers. De schuldeisers gebruikten geweld om het geld terug te krijgen. Zo zag u op een keer sporen van fysiek geweld op het gezicht van uw vader. Tevens kwamen de schuldeisers verschillende keren naar jullie woning. Op een keer had u de deur opengedaan. Twee gewapende mannen vroegen u een boodschap aan uw vader door te geven. Jullie voelden dat het gevaar naderde. Op een bepaald moment vroegen uw familieleden een visum voor Frankrijk aan. U had reeds een visum voor Frankrijk in uw bezit. Na de herhaaldelijke dreigementen vertrok u samen met uw moeder en uw broers en zussen naar de woning van uw grootvader langs moederszijde in Nabi Alia. Uw vader was reeds naar Beirout vertrokken.

In de vroege ochtend van 2 april 2019 verliet u samen met uw moeder en uw broers en zussen Libanon definitief. Uw vader had reeds een dag eerder Libanon verlaten. Jullie reisden met het vliegtuig naar Turkije, waar jullie werden opgewacht door uw vader. Vervolgens bleven jullie nog een twintigtal dagen in Turkije. Op 20 april 2019 kwamen jullie aan in België. Op 25 april 2019 diende u samen met uw ouders een verzoek om internationale bescherming in.

Uw moeder heeft relationele problemen met uw vader. U geeft aan dat ze vaak beledigd werd door uw vader. U heeft ook moeilijkheden met hem aangezien hij er de oorzaak van is dat jullie Libanon dienden

te verlaten en jullie hier in België zijn. U geeft bovendien aan dat uw vader nooit tederheid getoond heeft ten aanzien van u en uw broers en zussen.

Sinds uw aankomst in België probeerde uw vader druk uit te oefenen op u en uw moeder aangaande jullie verklaringen in het kader van jullie asielprocedure. Hij dreigde ermee dat hij u, indien u tegen hem verklaringen zou afleggen, zou vermoorden. U heeft angst ten aanzien van hem, u vraagt beschermd te worden tegen hem. U vraagt tevens dat uw broers en zussen beschermd zullen worden tegen hem. U heeft al enkele maanden geen contact meer met uw vader.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw rijbewijs en een Belgisch werkcontract neer. U verwijst tevens naar de documenten die uw vader heeft neergelegd in kader van de financiële problemen en de dreigementen. Bij aankomst in België heeft uw moeder jullie paspoorten verscheurd.

Op 15 juli 2020 diende uw vader een officiële aanvraag in tot vrijwillige terugkeer naar Libanon. Hij verscheen aldus niet op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in kader van zijn persoonlijk onderhoud. Op 27 augustus 2020 nam het CGVS in hoofde van uw vader een beslissing tot beëindiging van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aflegde blijkt dat u, net zoals uw moeder E.(...) S.(...) Z.(...) (CG 19/16037B, OV 3.874.992), uw verzoek tot internationale bescherming baseert op de financiële problemen van uw vader. Jullie uiten eenzelfde vrees die uitgaat naar de schuldeisers van uw vader.

Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw moeder aangaande dit luik van uw problemen:

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat het verzoek van u en van uw dochter gebaseerd is op de financiële problemen van uw echtgenoot. U geeft aan dat jullie uit vrees voor de schuldeisers van uw echtgenoot genooddaakt waren het land te verlaten (CGVS p.3, 4, 6, 7, 8, 9-12; CGVS dochter p. 3, 4, 7, 8-11). Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat de vaststelling dat uw echtgenoot afstand deed van zijn verzoek om internationale bescherming door het indienen van een aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar Libanon (waarvan een kopie werd toegevoegd in uw administratief dossier), jullie beweerde vrees ten aanzien van de schuldeisers op zeer sterke wijze ondermijnt. De vaststelling dat uw echtgenoot, die de spilfiguur vormt aangaande de problemen met de schuldeisers, vrijwillig wil terugkeren naar Libanon, doet op sterke wijze afbreuk aan de door jullie beweerde problemen. Indien de door jullie beweerde problemen met de schuldeisers geloofwaardig zouden zijn, kan er immers ontegensprekelijk van uitgegaan worden dat een terugkeer naar het land van herkomst absoluut uit den boze is. Dat uw echtgenoot, die de hoofdpersoon uitmaakt van de door jullie beweerde problemen, dan ook afstand doet van zijn verzoek om internationale bescherming door het indienen van een aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar Libanon doet, en zoals reeds werd aangestipt, de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde problemen dan ook volledig teniet. Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat deze vaststelling afbreuk doet aan jullie nood aan internationale bescherming ten gevolge van de financiële problemen van uw echtgenoot.

Ten tweede heeft u op basis van volgende vaststellingen niet kunnen overtuigen in de door u beweerde vrees ten aanzien van de schuldeisers. Zo is er de vaststelling dat u bijzonder weinig weet aangaande de schulden die uw man heeft. U gevraagd hoe groot de som was die uw echtgenoot diende af te betalen voor jullie definitief vertrek uit Libanon, geeft u aan dat u het niet weet (CGVS p.10). U gevraagd wat de afspraken waren rond de afbetaling van de schulden, geeft u wederom aan dat u het niet weet. U

geeft louter aan dat het om grote leningen gaat bij verschillende mensen en instanties (CGVS p.10). U gevraagd hoeveel uw echtgenoot op dit moment nog dient af te lossen, is het antwoord wederom dat u dat niet weet (CGVS p.9, 10). U gevraagd hoe het komt dat u niets afweet van de schulden van uw echtgenoot, geeft u aan dat uw man alles geheim hield, dat hij geen hoofdpijn wilde door erover te praten (CGVS p.11). Hetzelfde geldt wanneer uw dochter bevraagd werd over de concrete details van de schulden van uw echtgenoot/haar vader. Zij komt niet verder dan aan te geven dat het een groot bedrag is en dat het gaat over de persoonlijke financiële situatie van haar vader (CGVS dochter p.10). Het hoeft niet te verwonderen dat jullie met deze verklaringen niet kunnen overtuigen in jullie beweerde problemen. Er kan van zowel u als uw dochter verwacht worden dat jullie meer op de hoogte zijn van de financiële problemen die jullie ertoe hebben aangezet Libanon te verlaten, daar zij de kern uitmaken van het door jullie ingediende verzoek om internationale bescherming. U verliet samen met uw kinderen Libanon en in Turkije werden jullie herenigd met uw echtgenoot waarna jullie samen doorreisden naar België en jullie samen een verzoek om internationale bescherming indienden (CGVS p.7, 8, CGVS dochter p.6). In dit kader kan er dan ook verwacht worden dat jullie meer weten aangaande de effectieve schulden van uw echtgenoot en de details hiervan gezien deze aan de grondslag liggen van de door jullie beweerde problemen. De vaststelling dat jullie niet in staat zijn om hierover concrete verklaringen af te leggen, ondermijnt, en dat hoeft niet te verwonderen, de door u beweerde problemen.

Bovendien blijkt dat u vage en onsamenvangende verklaringen aflegt wanneer het gaat over de tijdsituering van de door u uiteengezette problemen, alsook over de effectieve aanleiding van jullie definitieve vertrek uit Libanon. Vooreerst dient aangestipt te worden dat wanneer u gevraagd werd om de door u beweerde verklaringen in de tijd te situeren, dat u vaak aangeeft dat u het niet weet en u zich slechts van vage termen bedient zoals 'op een gegeven moment', 'de laatste periode'... (CGVS p.4, 5, 6, 8, 10, 11). Het hoeft niet te verwonderen dat deze vaststellingen in het kader van uw beweerde problemen weinig overtuigend overkomen. Er kan van u verwacht worden dat u een coherent beeld schetst aangaande de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot jullie vertrek uit Libanon, alsook dat u in staat bent deze op een coherente manier in de tijd te situeren. De vaststelling dat u hier evenwel niet in slaagt, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wat de aanleiding van jullie definitieve vertrek betreft, dient tevens opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent onsamenvangend en niet concreet zijn, waardoor u allerm minst heeft kunnen overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt dat jullie enige tijd voor jullie definitieve vertrek, u spreekt over een maand of twee maanden eerder, preventief een visum voor Frankrijk aanvragen (CGVS p.8, 10-11). Uit de documenten toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dit in de periode maart 2019 gebeurde. U geeft aan dat de reden voor het aanvragen van deze visa was dat uw echtgenoot beseftte dat zijn situatie moeilijk was, dat hij deze visa aanvraag voor het geval de situatie gevaarlijk zou worden (CGVS p.8, 10, 11). Het hoeft niet te verwonderen dat het preventief aanvragen van de visa voor Frankrijk dan ook de ernst en de hoogdringendheid en bijgevolg ook de door u beweerde problemen op sterke wijze ondermijnt. Wanneer het dan gaat over de uiteindelijke reden van jullie definitieve vertrek, verwijst u in algemene termen naar het feit dat uw echtgenoot de schulden niet meer kon afbetalen en verwijst u naar het feit dat de schuldeisers verschillende keren naar jullie woning kwamen (CGVS p.9-12). "De laatste keer voelden we het gevaar aankomen. We wisten wel dat we in gevaar waren, maar in de laatste periode begonnen ze intensiever en meerdere keren langs te komen. ... Hij was bang dat die mensen hem zouden vermoorden of iets kwaad tegen één van zijn kinderen wou doen." (CGVS p.10, 11). Uit uw verklaringen blijkt dat u samen met uw kinderen, aldus uw verklaringen, drie dagen voor het definitieve vertrek, de ouderlijke woning verliet en naar het huis van uw vader verhuisde (CGVS p.4, 10). Als reden hiervoor geeft u aan dat jullie uit schrik naar uw vader verhuisden. "Schrik. ... Wij liepen weg van die mensen die naar ons huis zouden komen, mijn kinderen waren te bang om daar te blijven." (CGVS p.10). Het hoeft niet te verwonderen dat deze reden om dewelke jullie de ouderlijke woning en aldus uw verklaringen, na drie dagen, Libanon verlieten, weinig overtuigend overkomt. Volledigheidshalve dient aangestipt te worden dat uw verklaringen en de verklaringen van uw dochter over het waarom jullie besloten de ouderlijke woning te verlaten weinig coherent zijn. Uw dochter geeft immers bijkomend aan dat de sporen van fysieke mishandeling in het aangezicht van uw echtgenoot de aanleiding gaven om naar uw vader te vertrekken (CGVS dochter p.10). Het CGVS stelt vast dat u nergens doorheen uw procedure om internationale bescherming gerept heeft over het feit dat uw echtgenoot fysiek belaagd werd. Gezien uw dochter dit als reden aangeeft alsook gezien de ernst van fysiek geweld, kan er verwacht worden dat u hierover tevens gesproken zou hebben. De vaststelling dat u het louter over mondelinge dreigementen en over een gevoel van onveiligheid heeft en er nergens in uw verklaringen aan bod komt dat uw echtgenoot slachtoffer werd van fysiek geweld, doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de verklaringen tussen u en uw dochter aangaande het tijdstip van het verlaten van de ouderlijke woning evenmin coherent zijn. Waar u aangeeft dat u en de kinderen drie dagen voor jullie definitieve vertrek

jullie ouderlijke woning verlieten, blijkt uit de verklaringen van uw dochter dat dit reeds op 23 maart 2019 was, met name meer dan een week voor jullie definitief vertrek (CGVS p.5). Het hoeft niet te verwonderen dat deze vaststelling tevens afbreuk doet aan jullie geloofwaardigheid.

Tot slot is er de algemene bevinding dat de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot jullie definitief vertrek louter gaan over bezoeken aan jullie woning en een onveiligheidsgevoel. U geeft aan dat u persoonlijk geen problemen ervaren heeft omwille van de financiële problemen van uw echtgenoot. U verwijst louter naar "Ze hebben hard op onze deur geklopt. Mijn dochter T.(...) deed de deur open. Toen ze zag dat ze gewapend waren, durfde ze de deur niet goed open doen. Ze had het half open gedaan. Ze vroegen over haar vader, ze zei dat hij niet thuis was. Ze zeiden tegen haar, als je hem ziet, vertel hem dan dat hij zijn telefoon moet opnemen. Wij weten hoe we het met hem zullen verrekenen." (CGVS p.9-10). Uit uw verklaringen blijkt dat uw dochter de deur opendeed, maar dat ze zonder meer, na het achterlaten van een boodschap, opnieuw vertrokken (CGVS p.8-12). In het licht van de door u geschetste reputatie van de schuldeisers, met name dat ze zijn als criminelen die tot alles in staat en geen genade kennen (CGVS p.11), is dit op zijn zachtst uitgedrukt opmerkelijk. Indien deze schuldeisers effectief hun geld opeisten, kan er verwacht worden dat ze, gezien hun door u geschetste reputatie, dan ook op een meer daadkrachtige wijze hun geld zouden opeisen en dat ze meer effectieve manieren zouden nemen om druk uit te oefenen op uw echtgenoot. Het hoeft niet te verwonderen dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen mede hierdoor ondermijnd wordt.

Op basis van het voorgaande heeft u dus niet kunnen overtuigen in uw vrees bij terugkeer ten aanzien van de schuldeisers van uw man.

Wat betreft uw verklaringen dat u bescherming vraagt ten aanzien van uw vader voor u persoonlijk en voor uw broers en uw zussen, dient het CGVS op te merken dat deze evenmin van die aard zijn dat ze in aanmerking komen voor de Vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Dat jullie een moeilijke relatie hebben met jullie vader dient op zich niet betwist te worden. Doch blijkt uit uw verklaringen dat deze moeilijke relatie zich louter op gevoelsmatig vlak afspeelt, niets meer en niets minder. Uw geeft aan dat de relatie tussen uw vader en zijn kinderen oppervlakkig van aard is, dat uw vader weinig tederheid aan jullie gaf (CGVS p.4). U zegt "Hij heeft ons nooit pijn veroorzaakt, maar heeft ons vaak aangesproken op een strenge manier." (CGVS p.8). U geeft daarnaast aan dat hij druk op u en uw moeder uitoefende in het kader van het door jullie ingediende verzoek om internationale bescherming, dat uw vader controle wilde hebben over de verklaringen die u ten aanzien van het CGVS zou afleggen (CGVS p.9). Het CGVS legt nogmaals de nadruk op het vertrouwelijk karakter van de behandeling van uw dossier, wat u tevens werd meegedeeld in het begin van het persoonlijk onderhoud (CGVS p.2). Uw verklaringen dat u beschermd dient te worden voor toekomstige moeilijkheden met hem, zijn dan ook niet van die aard om de appreciatie van het CGVS om te buigen. Wat u aangeeft is bovendien louter hypothetisch van aard. De door u aangestipte moeilijkheden met uw vader werpen geen ander licht op de appreciatie van het CGVS. Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw moeder dat zij een echtscheidingsprocedure gestart is, en dat jullie een netwerk hebben om op terug te vallen bij terugkeer naar Libanon (CGVS moeder p.5-7), wat de appreciatie van het CGVS verder onderbouwt.

Tot slot worden de documenten die door u werden neergelegd aangestipt. Uw rijbewijs en de eerste pagina van uw paspoort hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. In het kader van de pagina van uw paspoort, herhaalt het CGVS dat het niet aanvaard wordt dat uw originele paspoort niet wordt neergelegd. Hieruit volgt een vermoeden dat jullie bewust het CGVS willen misleiden door het achterhouden van informatie, wat niet aanvaard wordt. Het werkcontract van hier in België staat los van uw procedure tot internationale bescherming. Uw verwijzing naar het medische attest van uw vader waaruit moet blijken dat hij is mishandeld (CGVS p.7) kan bovendien niet overtuigen. Het CGVS verwijst immers naar de hierboven uitgewerkte motivatie in het kader van de door jullie beweerde problemen met de schuldeisers.

Gezien bovenstaande is het CGVS van mening dat u de vluchtelingenstatus conform de Conventie, alsook de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet geweigerd dient te worden.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog

is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon-Veiligheidssituatie, 27 maart 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20200327_2.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Op 17 oktober 2019 barstten grote sociale onlusten uit in Libanon dewelke leidden tot massale en algemene betogingen tegen de overheid, diens wanbeleid, corruptie, cliëntelisme en onmacht om de economische crisis te bezweren. Aanvankelijk lieten de Libanese ordediensten en het leger de demonstraties toe en beschermden demonstranten tegen aanvallen van reldmakers en vermeende aanhangers van Amal of Hezbollah. Naarmate de protesten ook in november aanhielden, beantwoordden de Libanese autoriteiten deze tegen het einde van de maand en de daarop volgende maanden met buitensporig geweld. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio. Het Libanese leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Het vertrek van de strijders van extremistische organisaties maakte niet alleen een einde aan de conflicten tussen de extremistische organisaties, waaronder Islamitische Staat (IS), Hayat Tahrir al-Sham (HTS, voorheen gekend als Jabhat al-Nusra (JN) of Jabhat Fatah al-Sham (JFS), enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische organisaties, die tot dan wedijverden voor de controle van het strategische gebied langs de grens met Syrië. Met het einde van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, werden de aanvallen vanuit Syrië (raket- en morteraanvallen door rebellengroepen en luchtaanvallen door het Syrische leger) tot nul herleid. Na de zomer van 2017 werd geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

Het geweld in Baalbek, Hermel en Akkar bestaat hoofdzakelijk uit individuele gewelddaden van criminele of clan gerelateerde aard. De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen. In een poging het staatsgezag in de regio te herstellen, lanceerde het leger in 2018 een veiligheidsplan bestaande uit een zware militaire ontplooiing, raids en arrestaties van gezochte criminelen. Ook in 2019 vielen er verschillende doden en gewonden tijdens deze militaire raids, doch nagenoeg uitsluitend onder de soldaten en de geïdende criminelen.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag in november 2015. In juni 2019 slaagde een aanhanger van IS er wel in om een aanslag te plegen op twee controleposten te Tripoli. De dader zou als lone wolf gehandeld hebben.

De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdend werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Dit was ook het geval toen op eind augustus 2019 een Israëlische drone ontplofte en een andere drone crashte in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Er volgde een reeks vergeldingsacties aan beide zijden, waarna de situatie weer tot rust kwam.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om een escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdend.

Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. De Palestijnse vluchtelingen en organisaties namen officieel geen deel aan de massale protesten maar honderden Palestijnen betoogden niettemin bij wijze van steun aan de Libanezen. De Palestijnen kwamen ook op straat om te protesteren tegen het plan van Trump maar er werd geen enkel incident gerapporteerd. Als gevolg van de nieuwe Libanese maatregelen ter verplichting van een werkvergunning voor buitenlandse arbeiders vonden er midden juli 2019 dagelijks betogingen plaats. In sommige kampen werd een algemene staking georganiseerd en werden de in- en uitgangen van de kampen gesloten.

In het Mieh Mieh-kamp sloten de verschillende Palestijnse facties en het Libanese leger op 10 mei 2019 naar aanleiding van verschillende gewapende confrontaties tussen de Palestijnse facties onderling of met het Libanese leger, een overeenkomst om de veiligheidssituatie in het kamp te verbeteren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. In 2019 vielen bij veiligheidsincidenten tussen verschillende gewapende rivaliserende partijen in het kamp minstens vijf doden en tien gewonden. Als gevolg hiervan opende het Libanese leger in augustus 2019 de toegangswegen tot het kamp zodat de bewoners konden vluchten tijdens de gevechten. Eind augustus 2019 namen de spanningen tussen de partijen af na een verzoeningsmeeting. Het geweld in Ayn al Hilwah en Mieh Mieh leidde de voorbije jaren niet tot significante volksverplaatsingen, maar slechts tot tijdelijke ontheemding.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoeksters zich op de schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 32 van de Grondwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid, de samenwerkingsplicht en een manifeste appreciatiefout.

In hoofddorde vragen verzoeksters om de bestreden beslissingen te vernietigen gelet op het onvolledige administratief dossier. Verzoeksters voeren aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het administratief dossier slechts gedeeltelijk overmaakte. Zo treft hun raadvrouw al zeker noch de stukken, noch de COI Focus in het overgemaakte dossier. Verzoeksters benadrukken dat artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de procedure voor de Raad een schriftelijk karakter heeft. In dat opzicht is de volledige kennisneming van het administratief dossier van cruciaal belang teneinde de inhoud ervan te kunnen nagaan, de besluiten die het Commissariaat-generaal trekt uit hun verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in samenhang met de stukken – waarvan ze het vertaalde karakter niet kunnen nagaan – te kunnen bestuderen evenals de elementen die het dossier bevat en waarop verwerende partij haar beslissingen steunt te kunnen onderzoeken. *In casu* wordt in de bestreden beslissingen meermaals verwezen naar stukken in het administratief dossier die verzoeksters naar eigen zeggen niet hebben kunnen onderzoeken. Zij wijzen er te dezen op dat artikel 32 van de Grondwet voorziet dat iedereen toegang moet hebben tot administratieve stukken en er een kopie van moet kunnen verkrijgen. Deze bepaling is doorslaggevend voor de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omwille

van het schriftelijk karakter van deze procedure en het feit dat geen nieuwe middelen mogen worden opgeworpen ter zitting (artikel 39/60, alinea 2 van de Vreemdelingenwet). Om die reden is het overmaken van het administratief dossier dan ook van cruciaal belang in de procedure voor de Raad en dienen de betreden beslissingen te worden vernietigd, aldus verzoekers, die menen dat hun rechten van verdediging immers werden geschonden aangezien het niet volledig overmaken van het administratief dossier een efficiënte verdediging belet. Ter staving van hun betoog halen verzoeksters nog arrest nr. 221 416 van 20 maart 2019 van deze Raad aan.

In ondergeschikte orde verzoeken verzoeksters om de erkenning van de vluchtelingenstatus. Zij formuleren hun verweer als volgt:

“6.2.1. Aangaande de vrees omwille van de schulden van de echtgenoot/vader

De verwerende partij hecht geen geloof aan de problemen die voortvloeien uit de schulden aangegaan door de echtgenoot / vader omdat de verwerende partijen geen informatie kunnen verschaffen over het totaal bedrag der schulden, afspraken omtrent terugbetaling etc. - De verzoekende partijen herinneren eraan dat zij geen toegang hebben gehad tot het geheel van het administratief dossier, met inbegrip van de stukken.

De verwerende partij vergeet hierbij rekening te houden met de context. Zoals de verwerende partij in haar beslissing stelde, was mevrouw E.(...) S.(...) heel emotioneel tijdens het gehoor. Dit, steeds wanneer ze haar man citeerde (bv. gehoorverslag, p. 3-4, 6, 9, 12).

Mejuffrouw M.(...) legde tijdens het persoonlijk onderhoud uit dat haar vader hen niet goed behandelde en mevrouw E.(...) S.(...) vaak beledigde (...)

Tijdens het persoonlijk onderhoud, maakte mevrouw E.(...) S.(...) tevens heel emotioneel gewag van de foto van zijn vader die D.(...) doorkruiste en van een knutselwerk van O.(...) vol liefde naar haar toe terwijl ze tegelijk aanklaagde dat haar man een van haar kinderen zo hard had gegrepen (...)

In die context - die verder wordt uiteengezet onder punt 6.2.2 en de dreigementen uitgaande van de echtgenoot / vader - , is het dan wel volledig geloofwaardig dat zij het fijne over de schulden niet weten daar mijnheer hier niet over sprak.

Van belang is wel dat mevrouw E.(...) S.(...), zonder eigen inspraak, voor de schulden haar man opdraaide (...)

Ook van zijn meerderjarige dochter eiste hij geld.

De vrijwillige terugkeer van de heer M.(...) bevestigt enkel en alleen dat de verwerende partij de problematiek en vrees der verzoekende partijen verder diende te bestuderen in het licht van de vrees en verhouding ten aanzien van de heer M.(...), echtgenoot / vader.

6.2.2. Aangaande de niet-onderzochte vrees ten aanzien van de echtgenoot /vader

6.2.2.1. De aangehaalde feiten

Ten gevolge van het gedrag van de heer M.(...), dat deels onder punt 6.2.1 werd uiteengezet, was er in België een definitieve contactbreuk tussen de echtgenoot van mevrouw E.(...) S.(...), die haar op 17-jarige leeftijd werd opgeschooteld, en het gezin zodat mevrouw E.(...) S.(...) de mogelijkheid ziet om van haar man te scheiden (...)

Door deze stap vreest ze dat de gemeenschappelijke kinderen haar zouden worden ontnomen ten voordele van haar man en dat zij een andere man zou moeten huwen omdat de "mentaliteit zo is". Ze vreest evenzeer dat haar familie het haar zou opleggen en zelfs dat het misschien beter is om in te stemmen, nu ze eigenlijk toch niet zoveel te zeggen heeft (...)

Deze verklaringen zijn in de Libanese context, waar vrouwen niet dezelfde waarde erkend wordt als mannen en waar er een kloof bestaat tussen wetsvoorschriften en toepassing van de wet, plausibel (...)

Dit geldt des te meer nu de verzoekende partijen uit de regio Baalbek komen die onder Hezbollah staat. Het CGVS heeft dit aspect van het probleem onvoldoende onderzocht, hoewel ook specifiek tijdens het persoonlijk onderhoud van mevrouw E.(...) S.(...) door haar raadvrouw werd verzocht om de vrees ingeval ten aanzien van haar man te verdiepen.

De verklaringen van mejuffrouw M.(...) brengen de problematiek aangaande haar vader immers nog meer aan het licht (...)

Tijdens haar tussenkomst met betrekking tot het onderhoud van mejuffrouw M.(...), heeft de raadvrouw van de familie nogmaals de aandacht getrokken op de problematiek met de vader/echtgenoot als een element die de vrees tot vervolging ingeval van terugkeer staafde.

Het probleem is immers veel zwaarderwichtiger dan hetgeen de verwerende partij laat uitschijnen in haar beslissing waarin zij de verklaringen van mejuffrouw M.(...) minimaliseert tot een problematiek die zich op gevoelsmatig vlak bevindt, moeilijke en oppervlakkige relatie tussen vader en kinderen met een gebrek van tederheid...

6.2.2.2. Aangaande de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van het CGVS

Het is althans zo dat de verzoekende partij de bewijslast van een "gegronde vrees tot vervolging" draagt, desondanks niet inhoudt in dat de verzoekende partij moet aantonen dat de gevreesde vervolging daadwerkelijk zal plaatsvinden. Dit is immers in bijna alle gevallen onmogelijk. De verzoekende partij dient namelijk enkel het bestaan van objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijk verwachte vervolging aan te tonen. - Dit hebben de verzoekende partijen reeds hoger gedaan. – Volgens de vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de verwerende partij toch de plicht - ook al hecht ze geen geloof aan het relaas - om verder onderzoek te plegen naar vaststaande elementen waaruit een vrees tot vervolging of ernstige schade kan volgen (...)

In haar arrest M.M. van 22 november 2012 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie uit dit artikel 4 §1 trouwens een verplichting tot samenwerking van de asiinstanties afgeleid (...)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens deelt dit standpunt en onderstreept de noodzaak van een overeengekomen vaststelling van de feiten.

In haar beslissing motiveert de verwerende partij enkel dat er geen risico zou worden gelopen naar aanleiding van de echtscheiding daar de verzoekende partijen over een opvangnetwerk zouden beschikken maar rept zij geen woord over de mogelijke vervolging vanwege de vader / echtgenoot die de verzoekende partijen onder druk zette en zijn dochter met de dood bedreigde, hetgeen niet betwist wordt door de verwerende partij.

Door mevrouw E.(...) S.(...) niet te hebben gehoord aangaande haar vrees jegens haar man, faalde de verwerende partij in haar onderzoeks- en samenwerkingsplicht waarbij zij het geheel van de elementen op grond van de welke de verzoekende partijen in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming onder alle aspecten dient te bestuderen. Dit vloeit tevens voort uit artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij is klaarblijkelijk tekortgeschoten in de naleving van de beginselen met betrekking tot het behoorlijk bestuur, haar zorgvuldigheids- en onderzoeksplicht evenals haar motivatieplicht ex artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, nu de kwestieuze beslissing noch correct in rechte noch correct in feite is gemotiveerd.

De verzoekende partijen verzoeken dan ook dat hen de vluchtelingenstatus wordt toegekend en, ondergeschikt dat de bestreden beslissingen worden vernietigd."

In meest ondergeschikte orde vragen verzoeksters om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft hun specifiek profiel als vrouw, voeren verzoeksters aan – nog zonder deze te kunnen lezen nu deze niet werd meegedeeld in het administratief dossier – dat de COI Focus van 21 maart 2020 sowieso achterhaald is na de COVID-uitbraak en de grote explosie van augustus 2020 in de haven van Beiroet. Zij komen bovendien uit de regio Baalbek die onder Hezbollah staat, hetgeen volgens verzoeksters uiteraard een impact heeft op de behandeling van vrouwen en *"hoe zij in het licht van art. 48/4,§2, b bescherming noodzaken binnen het conservatieve kader."* Zij verwijzen verder naar de uiteenzetting onder punt 6.2 aangaande de behandeling van vrouwen om hun verhoogd risico te worden blootgesteld aan ernstige schade te staven. Onder verwijzing naar het artikel *"There is no hope: the slow disintegration of Lebanon"* van The Guardian van 11 oktober 2020 vestigen verzoeksters nog de aandacht op de algemene situatie. The Guardian spreekt van een wankelende staat, een instortende economie, 'broodfiles' van Libanezen die basisbenodigdheden trachten te verkrijgen, ... De regio Baalbek is in handen van Hezbollah en er vallen veiligheidsincidenten te betreuren ten gevolge van clanconflicten waaruit Hezbollah baat trekt, aldus verzoeksters, die in dit verband een passage citeren uit het artikel *"Fear stalks Baalbek as Lebanese clans clash"* van Arab News van 8 oktober 2020. Verzoeksters hekelen dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen onderzoek wordt gedaan naar de huidige situatie in Libanon na de COVID-uitbraak, noch na de ontploffing van de haven van Beiroet, een belangrijk punt voor de toevoer van basisbenodigdheden naar Libanon, noch naar de machtstoename van Hezbollah, die hierop en op de onrust in de Baalbekregio steunt om haar macht *"te doen heersen"*. De situatie valt immers niet verder te vergelijken met een 'niet-neergelegde' COI Focus die van maart 2020 dateert.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Voorafgaande opmerking

De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen

zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Verzoeksters laten na te concretiseren in welk opzicht de bestreden beslissingen met schending van artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zouden zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

2.3. Nieuwe elementen

Op 16 maart 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "*Libanon. De impact van de explosie in Beiroet op 4 augustus 2020*", van 29 oktober 2020 en COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 11 januari 2021.

Ter terechtzitting leggen verzoeksters twee attesten neer van een psycholoog en een email-uitwisseling tussen hun raadvrouw en de psycholoog.

2.4.1. Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van eerste verzoekende partij geweigerd omdat (i) een conflict dat ontstaan is tussen haar echtgenoot en zijn schuldeisers en waarvan zij de gevolgen vreest louter gemeenrechtelijk van aard is en bezwaarlijk kan beschouwd worden als een gegronde vrees voor vervolging omwille van redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep en zij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er om deze reden in haar hoofd een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval zij zou terugkeren naar haar land van herkomst daar (1) de vaststelling dat haar echtgenoot, die de spilfiguur vormt aangaande de problemen met de schuldeisers, afstand doet van zijn verzoek om internationale bescherming door het indienen van een aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar Libanon de geloofwaardigheid van de door haar beweerde problemen volledig teniet doet en afbreuk doet aan haar nood aan internationale bescherming ten gevolge van de financiële problemen van haar echtgenoot, (2) zij en haar dochter bovendien bijzonder weinig weten aangaande de schulden van haar man/vader, terwijl kan worden verwacht dat zij meer op de hoogte zijn van de financiële problemen die hen ertoe hebben aangezet Libanon te verlaten daar zij de kern uitmaken van het door hen samen met hun man/vader ingediende verzoek om internationale bescherming, (3) zij vage en onsamenhangende verklaringen aflegt wanneer het gaat over de tijdsituering van de door haar uiteengezette problemen, alsook over de effectieve aanleiding van hun definitieve vertrek uit Libanon, zoals wordt toegelicht, haar verklaringen en de verklaringen van haar dochter over het waarom zij besloten de ouderlijke woning te verlaten bovendien weinig coherent zijn vermits zij het louter over mondelinge dreigementen en over een gevoel van onveiligheid heeft en nergens in haar verklaringen aan bod komt dat haar echtgenoot slachtoffer werd van fysiek geweld, iets wat haar dochter wel aangeeft, en de verklaringen tussen haar en haar dochter aangaande het tijdstip van het verlaten van de ouderlijke woning evenmin coherent zijn, vaststellingen welke verder afbreuk doen aan hun geloofwaardigheid en (4) zij aangeeft dat zij persoonlijk geen problemen heeft ervaren omwille van de financiële problemen van haar echtgenoot en zij het louter heeft over bezoeken aan hun woning en een onveiligheidsgevoel, (ii) het feit dat zij relationele problemen kent met haar echtgenoot en dat ook de kinderen moeilijkheden kennen met hun vader en het hierdoor niet gemakkelijk hebben niet van die aard om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, haar verklaringen dat zij bij terugkeer als gescheiden vrouw opnieuw zal moeten trouwen en dat haar kinderen haar zullen afgenomen worden louter hypothetisch van aard zijn, haar vrees voor uithuwelijking door haar familie tevens genuanceerd dient te worden aangezien uit haar verklaringen blijkt dat zij momenteel nog contact heeft met haar familie, dat haar familie weet heeft van haar stappen tot echtscheiding en dat ze hier zelfs in bijdragen, zij bovendien steeds als zelfstandige vrouw door het leven is gegaan en een eigen schoonheidssalon had, dat zij later uitbreidde met een kapsalon, gescheiden vrouwen in Libanon blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier op vlak van hun sociale en wettelijke positie te kampen hebben met discriminatie, doch evenwel blijkt dat sinds augustus 2018 gescheiden vrouwen de namen van hun kinderen in hun burgerlijke stand mogen laten opnemen, vrouwen volgens de wet tevens eigendom kunnen bezitten, een gescheiden vrouw weinig wordt geaccepteerd door de samenleving maar dit afhangt van haar lokale en familiale context en zij, gelet op haar goede contact met haar familie en haar leven als zelfstandige en werkende vrouw voor haar komst naar België niet heeft kunnen overtuigen dat het feit dat zij als gescheiden vrouw door het leven zal gaan bij terugkeer naar Libanon dermate problematisch zal zijn, (iii) de door haar neergelegde documenten geen ander licht werpen op de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming, zoals wordt toegelicht en (iv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie

blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de tweede bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van tweede verzoekende partij geweigerd omdat (i) zij en haar moeder eenzelfde vrees uiten die uitgaat naar de schuldeisers van haar vader en dienaangaande wordt verwezen naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van haar moeder, (ii) het gegeven dat zij en haar broers en zussen een moeilijke relatie hebben met hun vader niet van die aard is om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet daar uit haar verklaringen blijkt dat deze moeilijke relatie zich louter op gevoelsmatig vlak afspeelt en haar vader hun nooit pijn heeft gedaan, zij daarnaast aangeeft dat haar vader druk op haar en haar moeder uitoefende in het kader van het door hen ingediende verzoek om internationale bescherming en dat haar vader controle wilde hebben over de verklaringen die zij ten aanzien van het CGVS zou afleggen, doch in dit verband meermaals de nadruk werd gelegd op het vertrouwelijk karakter van de behandeling van haar dossier, haar verklaringen dat zij beschermd dient te worden voor toekomstige moeilijkheden met haar vader dan ook niet van die aard zijn om de appreciatie van het CGVS om te buigen en bovendien louter hypothetisch van aard zijn, en uit de verklaringen van haar moeder bovendien blijkt dat zij een echtscheidingsprocedure is gestart en dat zij een netwerk hebben om op terug te vallen bij terugkeer naar Libanon, wat de appreciatie van het CGVS verder onderbouwt, (iii) de door haar neergelegde documenten geen ander licht werpen op de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming, zoals wordt toegelicht en (iv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoeksters er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeksters de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeksters in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 6 oktober 2020, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Vooreerst wijst de Raad erop dat, zo de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het Unierecht is (arrest Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 45), het nog altijd aan verzoeksters is om de schending ervan door het Commissariaat-generaal aan te tonen.

Verzoeksters menen dat hun rechten van verdediging werden geschonden doordat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hen het administratief dossier slechts gedeeltelijk overmaakte, wat hen naar eigen zeggen belet om een efficiënte verdediging te voeren.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeksters tijdens hun persoonlijk onderhoud aangaven gebruikt te willen maken van de procedure voorzien in artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de verzoek(st)er een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan opvragen voordat de beslissing over zijn/haar verzoek om internationale bescherming genomen wordt. Uit het administratief dossier blijkt dat de notities van de persoonlijke onderhouden werden overgemaakt aan de advocaat van verzoeksters en dat zij dus hebben kunnen verifiëren of hun verklaringen door de *protection officer* correct werden weergegeven in het verslag. Dat verzoeksters in het bezit werden gesteld van een kopie van de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt overigens ook uitdrukkelijk uit het verzoekschrift, waar herhaaldelijk wordt verwezen naar de verklaringen die verzoeksters tijdens de persoonlijke onderhouden hebben afgelegd.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt voorts dat de advocaat van verzoeksters op 3 november 2020 een kopie van het administratief dossier heeft opgevraagd. Aan dit verzoek werd op 5 en 9 november 2020 gevolg gegeven.

In zoverre verzoeksters hekelen dat in het overgemaakte dossier de COI Focus *“Libanon – Veiligheidssituatie”* van 27 maart 2020 ontbreekt, wijst de Raad erop dat deze COI Focus zich niet fysiek in het administratief dossier bevindt doch in de bestreden beslissingen de internetlinks worden vermeld

waar deze COI Focus kan geraadpleegd worden. Verzoeksters kunnen aldus bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn geweest om kennis te nemen van de inhoud ervan.

Verder verwijzen verzoeksters slechts op algemene wijze naar “stukken” die zij naar eigen zeggen niet hebben kunnen onderzoeken en waarvan ze *“het vertaalde karakter niet kunnen nagaan”*, zonder te concretiseren om welke stukken het gaat. In zoverre zij doelen op de documenten die door hen en hun echtgenoot/vader werden neergelegd ter staving van het verzoek om internationale bescherming, kan logischerwijze worden aangenomen dat zij kennis hebben van de inhoud ervan.

In acht genomen wat voorafgaat, tonen verzoeksters *in casu* aldus niet aan dat zij belemmerd zouden zijn geweest in de mogelijkheid om in het kader van huidige beroepsprocedure bij deze Raad middelen aan te voeren tegen de in hun hoofde genomen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en kunnen zij dan ook niet worden gevolgd waar zij hun rechten van verdediging geschonden achten.

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeksters geen elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.7.1. Uit de verklaringen die verzoeksters hebben afgelegd blijkt vooreerst dat zij Libanon hebben verlaten omwille van de financiële problemen van hun echtgenoot/vader, die veel geld had geleend van mensen die tot criminele bendes behoren. Deze schuldeisers bedreigden hun echtgenoot/vader en kwamen in de laatste periode voor hun vertrek meerdere keren langs bij hun woning. Bij een terugkeer naar Libanon vrezen verzoeksters de schuldeisers van hun echtgenoot/vader.

De Raad stelt vast dat deze feiten, zo ze al op enige waarheid zouden berusten, louter gemeenrechtelijk van aard zijn en geen verband houden met één van criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, te weten ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Er zijn evenmin redenen zijn om verzoeksters op deze grond de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet toe te kennen aangezien zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat er in hun hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval zij zouden terugkeren naar Libanon.

Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst worden gevolgd waar in de bestreden beslissingen wordt overwogen als volgt: *“Ten eerste dient opgemerkt te worden dat het verzoek van u en van uw dochter gebaseerd is op de financiële problemen van uw echtgenoot. U geeft aan dat jullie uit vrees voor de schuldeisers van uw echtgenoot genoodzaakt waren het land te verlaten (CGVS p.3, 4, 6, 7, 8, 9-12; CGVS dochter p. 3, 4, 7, 8-11). Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat de vaststelling dat uw echtgenoot afstand deed van zijn verzoek om internationale bescherming door het indienen van een aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar Libanon (waarvan een kopie werd toegevoegd in uw administratief dossier), jullie beweerde vrees ten aanzien van de schuldeisers op zeer sterke wijze ondermijnt. De vaststelling dat uw echtgenoot, die de spilfiguur vormt aangaande de problemen met de schuldeisers, vrijwillig wil terugkeren naar Libanon, doet op sterke wijze afbreuk aan de door jullie beweerde problemen. Indien de door jullie beweerde problemen met de schuldeisers geloofwaardig zouden zijn, kan er immers ontegensprekelijk van uitgegaan worden dat een terugkeer naar het land van herkomst absoluut uit den boze is. Dat uw echtgenoot, die de hoofdpersoon uitmaakt van de door jullie beweerde problemen, dan ook afstand doet van zijn verzoek om internationale bescherming door het indienen van een aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar Libanon doet, en zoals reeds werd aangestipt, de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde problemen dan ook volledig teniet. Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat deze vaststelling afbreuk doet aan jullie nood aan internationale bescherming ten gevolge van de financiële problemen van uw echtgenoot.”* De Raad stelt vast dat verzoeksters in het verzoekschrift *an sich* niet betwisten dat de vrijwillige terugkeer van hun echtgenoot/vader een duidelijke indicatie inhoudt dat zij geen internationale bescherming behoeven omwille van een conflict dat zou zijn ontstaan tussen hun echtgenoot/vader en diens schuldeisers en waarvan zij de gevolgen vrezen. Zij voeren in dit verband slechts aan dat de vrijwillige terugkeer van

hun echtgenoot/vader bevestigt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de problematiek verder diende te bestuderen in het licht van hun vrees ten aanzien van hun echtgenoot/vader. De Raad verwijst hiervoor naar hetgeen onder punt 2.7.2. wordt uiteengezet.

Het voorgaande volstaat reeds om te besluiten dat verzoeksters niet aannemelijk maken dat in hun hoofde een nood aan internationale bescherming bestaat ten gevolge van de financiële problemen van hun echtgenoot/vader. Dit besluit wordt nog bevestigd door de vaststelling dat zij blijkens hun verklaringen, behalve de bezoeken aan hun woning, persoonlijk geen concrete problemen hebben gekend met de schuldeisers van hun echtgenoot/vader. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens oordeel waar dienaangaande in de bestreden beslissingen het volgende wordt overwogen: *“Tot slot is er de algemene bevinding dat de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot jullie definitief vertrek louter gaan over bezoeken aan jullie woning en een onveiligheidsgevoel. U geeft aan dat u persoonlijk geen problemen ervaren heeft omwille van de financiële problemen van uw echtgenoot. U verwijst louter naar “Ze hebben hard op onze deur geklopt. Mijn dochter T.(...) deed de deur open. Toen ze zag dat ze gewapend waren, durfde ze de deur niet goed open doen. Ze had het half open gedaan. Ze vroegen over haar vader, ze zei dat hij niet thuis was. Ze zeiden tegen haar, als je hem ziet, vertel hem dan dat hij zijn telefoon moet opnemen. Wij weten hoe we het met hem zullen verrekenen.” (CGVS p.9-10). Uit uw verklaringen blijkt dat uw dochter de deur opendeed, maar dat ze zonder meer, na het achterlaten van een boodschap, opnieuw vertrokken (CGVS p.8-12). In het licht van de door u geschetste reputatie van de schuldeisers, met name dat ze zijn als criminelen die tot alles in staat en geen genade kennen (CGVS p.11), is dit op zijn zachtst uitgedrukt opmerkelijk. Indien deze schuldeisers effectief hun geld opeisten, kan er verwacht worden dat ze, gezien hun door u geschetste reputatie, dan ook op een meer daadkrachtige wijze hun geld zouden opeisen en dat ze meer effectieve manieren zouden nemen om druk uit te oefenen op uw echtgenoot.”*

De Raad oordeelt op basis van het voorgaande dat verzoeksters niet aannemelijk maken dat zij in geval van terugkeer naar Libanon de schuldeisers van hun man/vader zouden hoeven te vrezen.

De motieven van de bestreden beslissingen waar nog wordt vastgesteld dat (1) verzoeksters bijzonder weinig weten aangaande de schulden van hun man/vader en (2) eerste verzoekende partij vage en onsamenhangende verklaringen aflegt wanneer het gaat over de tijdsituering van de door haar uiteengezette problemen, alsook over de effectieve aanleiding van hun definitieve vertrek uit Libanon, de verklaringen van verzoekende partijen over het waarom zij besloten de ouderlijke woning te verlaten bovendien weinig coherent zijn vermits eerste verzoekende partij het louter over mondelinge dreigementen en over een gevoel van onveiligheid heeft en nergens in haar verklaringen aan bod komt dat haar echtgenoot slachtoffer werd van fysiek geweld, iets wat tweede verzoekende partij wel aangeeft, en ook de verklaringen van verzoekende partijen aangaande het tijdstip van het verlaten van de ouderlijke woning evenmin coherent zijn, zijn naar het oordeel van de Raad bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op deze overvloedige motieven kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissingen.

2.7.2. Uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt voorts dat zij en haar echtgenoot relationele problemen kennen omdat hij niet goed nadenkt en veel problemen veroorzaakt. Door hem en zijn financiële problemen moesten zij immers Libanon verlaten. Eerste verzoekende partij stelt dat zij het leven met hem moe is, dat zij ook wil dat de kinderen niets meer met hem te maken hebben en dat ook de kinderen hun vader niet meer vertrouwen en hem niet graag meer zien. Daarom is eerste verzoekende partij thans bezig om, met de hulp van haar advocaat, een echtscheidingsprocedure op te starten. Eerste verzoekende partij vreest echter dat zij als gescheiden vrouw moeilijkheden zal kennen in Libanon. Zo vreest zij dat haar echtgenoot de kinderen na de scheiding van haar zal afnemen en dat zij door haar familie zal worden uitgehuwelijkt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 6 en p. 11-12).

Uit de verklaringen van tweede verzoekende partij blijkt dat zij ook moeilijkheden heeft met haar vader aangezien hij er de oorzaak van is dat zij Libanon dienden te verlaten. Zij stelt dat zij niet met haar vader kon opschieten omdat hij haar moeder begon te beledigen en slecht te omschrijven, terwijl haar moeder een aardige vrouw is en beter verdient. Tweede verzoekende partij verklaart dat zij daarom niet ‘een’ kon zijn met haar vader en dat zij sindsdien niet met hem kon praten. Zij geeft bovendien aan dat, toen zij nog in Libanon verbleven, de relatie met haar vader heel oppervlakkig was en zij niet zoveel contact had met hem, alsook dat haar vader nooit tederheid getoond heeft ten aanzien van haar en haar broers en zussen. Sinds hun aankomst in België probeerde haar vader druk uit te oefenen op haar en haar

moeder aangaande hun verklaringen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Hij dreigde ermee dat hij tweede verzoekende partij, indien zij tegen hem verklaringen zou afleggen, zou vermoorden. Tweede verzoekende partij stelt angst te hebben ten aanzien van haar vader, zij vraagt beschermd te worden tegen hem en vraagt tevens dat haar broers en zussen beschermd zullen worden tegen hem. Zij heeft al enkele maanden geen contact meer met haar vader (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 4 en p. 8-9).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan echter worden gevolgd waar dienaangaande in de eerste bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: “(...) *dat uw verklaringen aangaande de gevolgen van uw scheiding tevens niet leiden tot het bekomen van internationale bescherming. U geeft aan “Als ik terug naar Libanon ga, zal ik bij mijn familie moeten verblijven. Ik ben aan het scheiden. Mijn familie kan mijn kinderen niet onderhouden. Ik zal mijn kinderen verliezen. Ze gaan me uithuwelijken. Dat wil ik niet.”* (CGVS p., 11-12). Uw dochter geeft aan dat de relatie tussen haar vader en zijn kinderen oppervlakkig van aard was, dat uw echtgenoot weinig tederheid aan hen gaf (CGVS dochter p.4). Ze heeft het louter over een moeizame relatie op gevoelsmatig vlak (CGVS dochter p.8-9). Het feit an sich, dat u relationele problemen kent met uw echtgenoot en dat ook de kinderen moeilijkheden kennen met hun vader en het hierdoor niet gemakkelijk hebben, hoeft het CGVS niet te betwisten. Evenwel dient opgemerkt te worden dat deze door u geschetste relationele problemen niet van die aard zijn dat ze in aanmerking komen voor de Vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Uw verklaringen dat u bij terugkeer als gescheiden vrouw opnieuw zal moeten trouwen en dat uw kinderen van u zullen afgenomen worden, zijn louter hypothetisch van aard en overtuigen het CGVS niet. Uw vrees voor uithuwelijking door uw familie dient tevens genuanceerd te worden (CGVS p.12). Uit uw verklaringen blijkt dat u momenteel nog contact heeft met uw familie, dat uw familie weet heeft van uw stappen tot de echtscheiding en dat ze hier zelfs in bijdragen aangezien u aangeeft dat volgens uw broer de nodige documenten nog bij de Belgische ambassade in Libanon liggen (CGVS p.6). Bovendien blijkt dat u steeds als zelfstandige vrouw door het leven bent gegaan, dat u een eigen schoonheidssalon had, dat u later uitbreidde met een kapsalon (CGVS p.7). Volledigheidshalve verwijst het CGVS naar de algemene informatie dat aan uw administratief dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat gescheiden vrouwen in Libanon op vlak van hun sociale en wettelijke positie te kampen hebben met discriminatie. Evenwel blijkt dat sinds augustus 2018 gescheiden vrouwen de namen van hun kinderen in hun burgerlijke stand mogen laten opnemen. Volgens de wet kunnen vrouwen tevens eigendom bezitten, maar geven ze vaak de controle over aan mannelijke familieleden als gevolg van culturele normen en gezinsdruk (zie documentatie toegevoegd aan administratief dossier, p.32-33). Wat hun sociale positie betreft, wordt een gescheiden vrouw, zoals overal in het Midden-Oosten, weinig geaccepteerd door de samenleving maar hangt dit af van haar lokale en familiale context. Wat uw persoonlijke situatie betreft, dient het CGVS wederom te wijzen op het toch wel goede contact met uw familie, met name dat uw familie u ondersteunt in de stappen die u onderneemt in kader van uw echtscheiding, alsook naar uw verklaringen dat u op heden nog contact heeft met uw familie (CGVS p.6). Daarnaast verwijst het CGVS wederom naar uw leven als zelfstandige en werkende vrouw vóór uw komst naar België (CGVS p.7). Op basis van voorgaande heeft u niet kunnen overtuigen dat het feit dat u als gescheiden vrouw door het leven zal gaan bij terugkeer naar Libanon dermate problematisch zal zijn. Dit tweede luik van uw problemen geeft dan ook geen aanleiding om de appreciatie van het CGVS om te buigen.” en waar in de tweede bestreden beslissing nog wordt gemotiveerd als volgt: “Wat betreft uw verklaringen dat u bescherming vraagt ten aanzien van uw vader voor u persoonlijk en voor uw broers en uw zussen, dient het CGVS op te merken dat deze evenmin van die aard zijn dat ze in aanmerking komen voor de Vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Dat jullie een moeilijke relatie hebben met jullie vader dient op zich niet betwist te worden. Doch blijkt uit uw verklaringen dat deze moeilijke relatie zich louter op gevoelsmatig vlak afspeelt, niets meer en niets minder. Uw geeft aan dat de relatie tussen uw vader en zijn kinderen oppervlakkig van aard is, dat uw vader weinig tederheid aan jullie gaf (CGVS p.4). U zegt “Hij heeft ons nooit pijn veroorzaakt, maar heeft ons vaak aangesproken op een strenge manier.” (CGVS p.8). U geeft daarnaast aan dat hij druk op u en uw moeder uitoefende in het kader van het door jullie ingediende verzoek om internationale bescherming, dat uw vader controle wilde hebben over de verklaringen die u ten aanzien van het CGVS zou afleggen (CGVS p.9). Het CGVS legt nogmaals de nadruk op het vertrouwelijk karakter van de behandeling van uw dossier, wat u tevens werd meegedeeld in het begin van het persoonlijk onderhoud (CGVS p.2). Uw verklaringen dat u beschermd dient te worden voor toekomstige moeilijkheden met hem, zijn dan ook niet van die aard om de appreciatie van het CGVS om te buigen. Wat u aangeeft is bovendien louter hypothetisch van aard. De door u aangestipte moeilijkheden met uw vader werpen geen ander licht op de appreciatie van het CGVS. Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw moeder

dat zij een echtscheidingsprocedure gestart is, en dat jullie een netwerk hebben om op terug te vallen bij terugkeer naar Libanon (CGVS moeder p.5-7), wat de appreciatie van het CGVS verder onderbouwt.”

Gelet op voormelde motieven, kunnen verzoeksters in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door hen aangehaalde vrees ten aanzien van hun echtgenoot/vader niet voldoende heeft onderzocht en dienvolgens tekort is geschoten in haar onderzoeks- en samenwerkingsplicht. De Raad stelt voorts vast dat verzoeksters in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om het geheel van voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maken, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeksters toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij geheel in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan (a) het louter verwijzen naar hun eerdere verklaringen omtrent de relationele problemen van eerste verzoekende partij, die thans de echtscheiding heeft ingezet, en over de moeilijke relatie van tweede verzoekende partij en haar broers en zussen met hun vader en (b) het herhalen van de vrees in hoofde van eerste verzoekende partij dat, ten gevolge van haar echtscheiding, de kinderen haar zullen worden ontnomen en zij een andere man zou moeten huwen, waarmee zij echter geen overtuigende argumenten bijbrengen die voorgaande appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kunnen ombuigen. In zoverre verzoeksters in dit verband nog aanhalen dat de verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande de gevolgen van haar scheiding in de Libanese context, *“waar vrouwen niet dezelfde waarde erkend wordt als mannen en waar er een kloof bestaat tussen wetsvoorschriften en toepassing van de wet”*, plausibel zijn, zij ter staving van hun betoog een passage citeren uit het artikel *“Vrouwen in Beiroet lijken westers, maar botsen op familiewetten”* van De Standaard van 2 december 2019 waaruit onder meer blijkt dat na een scheiding de kans groot is dat een religieuze rechter het hoederecht over de kinderen aan de man toekent, en stellen dat dit des te meer geldt nu zij afkomstig zijn uit Baalbek, een regio die onder Hezbollah staat, wijst de Raad erop dat verzoeksters hier opnieuw louter een gemeenrechtelijke kwestie aanhalen en dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat eerste verzoekende partij zich, in geval van terugkeer naar Libanon en mocht zij beslissen om de echtscheiding door te zetten, dient te schikken naar de in Libanon vigerende wetgeving op het vlak van familierecht op zich hoegenaamd geen vervolging in de zin van de Conventie van Genève uitmaakt, noch zonder meer een reëel risico in op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming inhoudt, temeer de door eerste verzoekende partij geuite vrees dat haar kinderen haar zullen worden afgenomen vooralsnog puur hypothetisch is. De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat eerste verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende de kans heeft gekregen om haar asielmotieven uiteen te zetten en toe te lichten, dat haar aan het einde van het persoonlijk onderhoud nog werd gevraagd of zij nog iets wenste toe te voegen aan haar relaas en dat haar bovendien uitdrukkelijk werd gevraagd of zij tijdens het persoonlijk onderhoud de gelegenheid heeft gehad om al haar problemen te vertellen, waarop zij bevestigend antwoordde (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 12). Nergens uit haar verklaringen komt echter naar voren dat zij, behalve de vrees dat hij haar kinderen zal afnemen, voor het overige nog een specifieke vrees ten aanzien van haar echtgenoot zou koesteren zodat zij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ernstig kan verwijten haar verder niet te hebben gehoord aangaande de vrees jegens haar man. In zoverre verzoeksters tot slot, wat betreft de door tweede verzoekende partij geuite vrees ten aanzien van haar vader, nog aanvoeren dat het probleem veel zwaarder is dan hetgeen verwerende partij laat uitschijnen in de bestreden beslissingen, waarin zij de verklaringen van tweede verzoekende partij minimaliseert tot een problematiek die zich op gevoelsmatig vlak bevindt, met name een moeilijke en oppervlakkige relatie tussen vader en kinderen met een gebrek aan tederheid, beperken zij zich louter tot het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat tweede verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud over haar vader uitdrukkelijk verklaarde: *“Hij heeft ons nooit pijn veroorzaakt, maar heeft vaak ons aangesproken, met een strenge manier.”* en *“Ik heb geen bewijs waarmee ik kan aantonen dat hij ons mishandeld heeft en geslagen heeft, hij heeft dat niet gedaan (...)”*. De door haar aangehaalde bedreiging door haar vader hield verband met de verklaringen die zij over hem zou afleggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Volgens tweede verzoekende partij dateert deze eenmalige bedreiging reeds van voor het eerste interview en heeft zij al enkele maanden geen contact meer met haar vader (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 4 en p. 8-9). Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat haar vader op 15 juli 2020 een aanvraag indiende tot vrijwillige terugkeer naar Libanon en dat hij niet verscheen op het

Commissariaat-generaal in het kader van zijn persoonlijk onderhoud. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom hij zich thans nog zou bekommeren om de verklaringen die tweede verzoekende partij over hem zou hebben afgelegd nu dit geen enkele impact meer kan hebben op zijn eigen verzoek om internationale bescherming, waar hij vrijwillig afstand van heeft gedaan. Gevraagd waarom zij tevens vraagt dat haar broers en zussen beschermd zullen worden tegen hun vader, kwam tweede verzoekende partij bovendien niet verder dan: *“Hij heeft wel eens het oor van mijn zus K.(...) getrokken, want zij had per toeval iets van tafel laten vallen, en K.(...) heeft ook last van nachtplassen, ondanks dat, heeft hij geprobeerd haar bang te maken, het was niet waard dat hij zoiets tegen mijn zus deed.”* Tweede verzoekende partij gaf hierbij ook aan dat er geen communicatie en contact meer was tussen haar vader en de rest van het gezin (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 9). Eerste verzoekende partij verklaarde overigens inzake de vrees van haar kinderen bij een terugkeer naar Libanon louter dat zij niet bij hun vader willen wonen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 12). Gelet op het voorgaande, kan in hoofde van verzoeksters dan ook bezwaarlijk worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Libanon.

2.7.3. De door verzoeksters bijgebrachte documenten kunnen geen ander licht werpen op het voorgaande en zijn dan ook niet van dien aard om de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissingen correct als volgt: *“Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. De eerste pagina's van de paspoorten van u en uw kinderen, uw identiteitskaart, het uittreksel van het familieregister en uw opleidingscertificaten hebben betrekking op uw identiteit, uw herkomst en uw opleiding, allemaal elementen die door het CGVS niet betwist worden. In het kader van de paspoorten dient het CGVS nog op te merken dat u aangeeft dat u de paspoorten van u en uw kinderen verscheurd heeft (CGVS p.8), wat het CGVS absoluut niet aanvaardt. Het CGVS hecht bovendien geen geloof aan uw verklaringen hieromtrent. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u immers aan dat u de paspoorten in Turkije verscheurde (Verklaringen DVZ, punt 28), terwijl u bij het CGVS aangaf dat u deze in België verscheurde (CGVS p.8). Een paspoort is een essentieel document in het kader van de procedure om internationale bescherming. U heeft geen valabele uitleg voor het ontbreken hiervan. Het CGVS vermoedt dan ook dat u bewust het CGVS wilt misleiden door het achterhouden van uw paspoorten wat uiteraard absoluut niet aanvaard wordt.*

Met betrekking tot de financiële problemen van uw echtgenoot (CGVS p.9), verwijst u naar de documenten die hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming neerlegde. U gevraagd of er bepaalde van deze documenten zijn die u belangrijk achtte om aan te stippen, geeft u aan van niet (CGVS p.9). Tot slot dient nog aangestipt te worden dat het videofragment op de USB waarnaar u verwijst tevens geen ander licht werpt op de appreciatie van het CGVS. De relationele problemen die u benoemt zijn immers niet van die aard dat ze aanleiding geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Het CGVS verwijst hiervoor naar de hierboven vermelde argumentatie.” en “Tot slot worden de documenten die door u werden neergelegd aangestipt. Uw rijbewijs en de eerste pagina van uw paspoort hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. In het kader van de pagina van uw paspoort, herhaalt het CGVS dat het niet aanvaard wordt dat uw originele paspoort niet wordt neergelegd. Hieruit volgt een vermoeden dat jullie bewust het CGVS willen misleiden door het achterhouden van informatie, wat niet aanvaard wordt. Het werkcontract van hier in België staat los van uw procedure tot internationale bescherming. Uw verwijzing naar het medische attest van uw vader waaruit moet blijken dat hij is mishandeld (CGVS p.7) kan bovendien niet overtuigen. Het CGVS verwijst immers naar de hierboven uitgewerkte motivatie in het kader van de door jullie beweerde problemen met de schuldeisers.”

2.7.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Verzoeksters tonen voor het overige geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeksters maakten immers doorheen hun verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Libanon zouden hebben gekend of zullen kennen. Zij stellen in hun verzoekschrift weliswaar dat zij afkomstig zijn uit de regio Baalbek die onder Hezbollah staat, hetgeen volgens verzoeksters uiteraard een impact heeft op de behandeling van vrouwen en *“hoe zij in het licht van art. 48/4, §2, b bescherming noodzaken binnen het conservatieve*

kader.”, doch de Raad benadrukt te dezen dat een loutere verwijzing naar of het zichzelf op algemene wijze toemeten van een risicoprofiel, echter niet volstaat om aan te tonen dat in hoofde van verzoeksters in hun land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico op ernstige schade dient, net als het risicoprofiel, *in concreto* te worden aangetoond of aannemelijk gemaakt en verzoeksters blijven hier in gebreke zoals blijkt uit het voorgaande. De Raad herhaalt in dit verband nogmaals dat eerste verzoekende partij voor haar komst naar België steeds als zelfstandige vrouw door het leven is gegaan, dat zij een eigen schoonheidssalon had, dat zij later uitbreidde met een kapsalon, en dat uit de verklaringen van verzoeksters duidelijk blijkt dat zij, behalve de (voorgehouden) problemen ten gevolge van de schulden gemaakt door hun echtgenoot/vader, in Libanon geen andere problemen hebben gekend.

Wat de ter terechtzitting neergelegde attesten betreft van de psycholoog dient te worden vastgesteld dat deze attesten niet of nauwelijks leesbaar zijn, wat ter terechtzitting wordt bevestigd door verzoeksters hun raadvrouw. De Raad begrijpt dat verzoeksters door een moeilijke periode gaan nu eerste verzoekster in een echtscheiding is verwikkeld, doch dit doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen dat verzoeksters doorheen hun verklaringen geen gewag maakten van andere persoonlijke problemen die zij in Libanon zouden hebben gekend of zullen kennen en de vaststelling dat verzoekster steeds als zelfstandige vrouw door het leven is gegaan. Wat de email-uitwisseling betreft kan de Raad slechts vaststellen dat dit een vraag is om attesten op te stellen.

2.8. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus “*Libanon. Veiligheidssituatie*” van 11 januari 2021) blijkt voorts dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die *de facto* milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooiده zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de verwijzing naar de algemene slechte socio-economische situatie in Libanon, de gevolgen van de uitbraak van de COVID-19-pandemie en de impact van de explosie in Beiroet van 4 augustus 2020, brengen verzoeksters geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon. De Raad merkt te dezen op dat verzoeksters niet verder komen dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Libanon zonder dat zij dit betrekken op hun persoon. De schade ten gevolge van de explosie is inderdaad aanzienlijk en hierbij zijn ook veel slachtoffers en gewonden zijn gevallen. Verzoeksters geven echter niet aan in welke mate de explosie of de economische crisis in Libanon hen persoonlijk en hun familie treft. Wat betreft de verwijzing naar de COVID-19 uitbraak, wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 17 maart 2015, nr. X (c)). Tot slot halen verzoeksters nog aan dat in de regio Baalbek veiligheidsincidenten te betreuren vallen ten gevolge van clanconflicten. Dit gegeven wordt in voorgaande analyse niet betwist en terdege in rekening gebracht, doch doet niets af aan het besluit dat de huidige situatie in Libanon niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeksters de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoeksters niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS